

Arrest

nr. 98 612 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 mei 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 23 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 2 februari 1989 te Makeni. U behoort tot de Temne etnie en u bent moslim. U bent opgegroeid in Makeni, en woonde er samen met uw ouders en uw twee zussen. In deze stad heeft u eveneens uw lagere school voltooid. Tijdens de burgeroorlog in Sierra Leone dienden jullie echter te vluchten naar de hoofdstad omwille van het geweld in Makeni. In 1999 kwamen uw ouders en uw twee zussen om tijdens deze oorlog in Freetown. Ook u raakte ernstig gewond maar overleefde de aanval waarbij uw andere familieleden het leven lieten. Nadien keerde u terug naar uw geboortestad Makeni om op zoek te gaan naar uw oom. U kon bij hem verblijven maar hij wilde dat u lid zou worden van het geheime Soko-genootschap omdat uw vader hier ook lid van was geweest. U weigerde dit steeds omdat u de initiatierituelen vreesde en hoegenaamd geen Soko-lid wou worden. Uw oom bleef echter aandringen en wou u desnoods dwingen toe te treden tot het geheime genootschap. Hierop vluchtte u naar Freetown, maar niet veel later, kwam uw oom naar de hoofdstad om u terug mee naar Makeni te nemen om u alsnog in het Soko-genootschap te initiëren. Hij nam u samen met andere jongeren mee naar een bos in de buurt van Makeni waar jullie ingewijd zouden worden in het genootschap. Gedurende drie dagen verbleef u in dit bos alvorens u kon ontsnappen samen met een andere jongere. U dook in eerste instantie onder bij een goede vriendin van uw moeder waar u gedurende een week kon verblijven. Na deze week, in 2001 of 2002, raadde deze vrouw u aan om Makeni opnieuw te verlaten omdat ze vreesde dat uw oom u zou komen zoeken in haar woning. U ging hierop weer naar Freetown waar u onderdak vond bij een vriend van u, Bamba, en diens familie. U zocht en vond vervolgens werk in Freetown met de hulp van uw vriend. U kon als mecanicien aan de slag in een garage niet ver van de woning van uw vriend. Na 2002 had u geen contact meer met uw oom of andere familieleden. In 2008 ontmoette u H. J., een meisje dat in de buurt van de garage werkte. Niet veel later begonnen jullie een relatie. Jullie dienden de relatie wel geheim te houden voor de familie van uw vriendin. Uw vriendin was van Fullah afkomst en een buitenhuwelijkse relatie zou nooit toegestaan worden door haar familie. In september 2010 vertelde uw vriendin echter dat ze zwanger was en dat ze niet wist wat te doen. Jullie besloten het voorlopig tegen niemand te vertellen maar de moeder van uw vriendin merkte al snel dat uw vriendin zwanger was. De familie van uw vriendin dwong haar vervolgens te vertellen met wie ze een relatie had, om hierna naar de politie te stappen om te melden dat uw vriendin zeventien, en dus minderjarig was, om klacht tegen u neer te leggen. U werd hierop een eerste maal aangehouden in november 2010 en werd gedurende 15 dagen opgesloten in een politiecel. Na 15 dagen kwam u op borg vrij nadat een vriend van Bamba zich borg had gesteld voor u en een som geld had betaald. U kwam vrij op voorwaarde dat u zich elke dag zou gaan aanmelden op het politiekantoor. Uw vrienden raadden u dit echter af uit vrees dat u opnieuw zou opgepakt worden. U besloot dan ook onder te duiken en u niet aan de opgelegde voorwaarde te houden. In deze periode zocht uw vriendin u op, maar op een dag merkte u dat ze bloedde. Ze vertelde u dat haar moeder haar een middel had toegediend en dat ze zich sindsdien erg slecht voelde. U raadde haar aan terug naar haar moeder te gaan en te vragen wat ze moest doen. Drie dagen later vernam u via uw vriend dat uw vriendin overleden was, en dat haar familie op zoek was naar u. U besloot hierop naar Bo te gaan omdat u het niet meer veilig achtte in Freetown. Toen u op de bus stapte in Freetown werd u herkend door een vrouwelijke passagier – u stond immers geseind – en de politie werd erbij geroepen. Zo werd u begin 2011 voor een tweede maal gearresteerd en gedurende 10 dagen opgesloten. Na tien dagen kon u ontsnappen uit het politiekantoor nadat u gevraagd werd om een lokaal te poetsen. U vluchtte naar uw baas van de garage waar u werkte. U vertelde uw problemen aan hem en aan een zekere I. die een vaste klant was in de garage. I. besloot u te helpen en u mee te nemen naar zijn woning waar u twee tot drie weken zou verblijven. Hij hielp u vervolgens Sierra Leone te ontvluchten en naar Conakry in Guinée te gaan op 7 mei 2011. De volgende dag nam u het vliegtuig naar Brussel waar u asiel aanvroeg bij de bevoegde instanties op 9 mei 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht om tweeërlei redenen. Ten eerste uit vrees voor uw oom omdat deze u zou willen dwingen lid te worden en toe te treden tot het geheime Soko-genootschap, en ten tweede omdat u de familie van uw vriendin vreest, alsook de Sierraleonse

autoriteiten, aangezien deze familie u valselijk beschuldigd zou hebben een relatie te hebben gehad met een minderjarige, met name hun dochter, en een rol te hebben gespeeld in het overlijden van uw vriendin. Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden in het kader van het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst kan het volgende opgemerkt worden betreffende uw beweerde vrees aangaande de gedwongen toetreding tot het Soko-genootschap. U verklaart tijdens het gehoor dat u na het overlijden van uw ouders in 1999 naar uw oom trok om bij hem onderdak en opvang te vinden in Makeni (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). Uw oom zou u vervolgens gevraagd hebben toe te treden tot het Soko-genootschap omdat uw vader hier ook lid was van geweest, en omdat hij er zelf tevens een prominent lid van was (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). U weigerde steeds op zijn voorstel in te gaan, trok naar Freetown, waar uw oom u in 2001 of 2002 terug kwam halen, om u gedwongen te initiëren in het Soko-genootschap; of althans hiertoe een poging tot te doen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Na drie dagen opgesloten te worden in een bos in de buurt van Makeni samen met andere jongeren, slaagde u erin te ontsnappen en uiteindelijk terug naar Freetown te gaan in 2001 of 2002 waar u onderdak vond bij een goede vriend, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). Na 2001 of 2002 verklaart u geen contact meer te hebben gehad met uw oom, en dus ook geen problemen meer te hebben gekend omwille van de vermeende en dreigende gedwongen toetreding tot het Soko-genootschap uitgaande van uw oom (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Wanneer u immers tijdens het gehoor gevraagd wordt of u sinds uw terugkeer naar Freetown in 2001 of 2002 nog enige problemen heeft gekend met uw oom, antwoordt u dat u geen problemen meer heeft gehad met uw oom (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Later tijdens het gehoor wordt u deze zelfde vraag nogmaals gesteld waarop u antwoordt en bevestigt dat u sinds 2002 geen contact meer heeft gehad met uw oom, en dat u enkel nog nachtmerries had over uw oom, maar dat u geen problemen meer heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vooreerst kunnen bijgevolg de nodige vragen gesteld worden wat betreft de actualiteit en de nog aanwezige dreiging van de door u aangehaalde problemen met uw oom omtrent de vermeende gedwongen toetreding tot het Soko-genootschap. U haalt immers zelf tijdens het gehoor aan dat u sinds 2002 – toch tien jaar geleden – geen problemen meer heeft gekend met uw oom sinds uw vlucht naar Freetown waar u nadien een eigen leven had uitgebouwd en een job had gevonden als mecanicien in een plaatselijke garage. De door u aangehaalde problemen in verband met uw oom en de al dan niet dreigende gedwongen toetreding tot het Soko-genootschap lijkt bijgevolg zijn actuele karakter te hebben verloren rekening houdend met het feit dat u meer dan tien jaar geen problemen meer heeft gekend hieromtrent. Uw vlucht naar Freetown lijkt hierbij de mogelijkheid van een potentieel intern vluchtalternatief als oplossing voor de door u aangehaalde problemen met uw oom te bevestigen aangezien u meer dan tien jaren geen problemen meer zou hebben gekend met uw oom. In ieder geval kunnen de door u aangehaalde problemen omtrent een mogelijke gedwongen toetreding tot het Soko-genootschap als niet meer actueel bestempeld worden en kan gesteld worden dat u geen internationale bescherming behoeft wat betreft dit aspect van de door uw beweerde vrees in uw land van herkomst.

Verder dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden aangaande uw verklaringen omtrent uw overleden vriendin en uw hiermee gepaard gaande vrees ten opzichte van haar familie en ten opzichte van de Sierraleonse autoriteiten. U verklaart tijdens het gehoor immers in de problemen te zijn gekomen nadat uw vriendin zwanger zou zijn geworden in 2010 en haar familie hiervan lucht kreeg, waarop ze naar de politie zouden zijn gestapt en u valselijk beschuldigd zouden hebben een relatie te hebben gehad met een minderjarige (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw vriendin zou op aangeven van haar familie tegen de autoriteiten verteld hebben dat ze zeventien was, terwijl ze in werkelijkheid meerderjarig was, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wat later zou uw vriendin zelfs overleden zijn waarop de familie van uw vriendin u eveneens onterecht beschuldigd zou hebben een rol te hebben gespeeld in de verdachte dood van uw vriendin (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaringen tijdens het gehoor wat betreft deze door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst dienen echter erg vaag en vooral inconsistent genoemd te worden. Zo verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u tweemaal werd aangehouden door de politiediensten in Sierra Leone waarbij u respectievelijk vijftien en tien dagen zou zijn opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). U verklaart een eerste maal te zijn aangehouden in november 2010 maar na vijftien dagen op borg te zijn vrijgekomen nadat een kennis van een goede vriend van u een som geld zou betaald hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8), om vervolgens in januari 2011 een tweede maal te worden aangehouden en gedurende een periode van tien dagen te worden opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U legt tijdens het gehoor voor het CGVS een document neer uitgaande van

de Sierraleonse politie, dd.15 februari 2011, waarin u wordt opgeroepen zich de volgende dag aan te melden bij de vermelde politiedienst om uw versie van de feiten weer te geven (zie administratief dossier). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wanneer u dit politiedocument heeft ontvangen, antwoordt u dat u het heeft ontvangen na uw eerste vrijlating omdat u zich iedere dag moest gaan aanmelden na uw vrijlating wat u niet gedaan had (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft bijgevolg aan dat u dit document gekregen heeft via een vriend die het zou bekomen hebben nadat u was vrijgelaten op borg in november 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Dit is echter erg vreemd te noemen aangezien u later tijdens het gehoor aangeeft een tweede maal te zijn aangehouden in januari 2011 toen u naar de stad Bo wou gaan en dat u na tien dagen kon ontsnappen uit het politiebureau (zie gehoorverslag CGVS, p.11), terwijl het politiedocument gedateerd staat op 15 februari 2011 (zie administratief dossier). Uw verklaring dat u de politieoproeping zou hebben ontvangen na uw eerste vrijlating op borg lijkt bijgevolg niet overeen te stemmen met uw verklaring dat u een tweede maal werd aangehouden in januari 2011. Bovendien zou het wel erg vreemd zijn dat de politie u een document zou bezorgen waarbij ze u oproepen om uw versie van de feiten te geven en zich hiervoor te komen aanmelden op het politiebureau terwijl u net eerder ontsnapt zou zijn uit datzelfde politiebureau (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uw verklaringen hieromtrent zijn bijgevolg niet erg overtuigend te noemen. Bovendien zijn uw verklaringen over het tijdstip waarop u zou ontsnapt zijn uit het lokale politiebureau en het tijdstip waarop u Sierra Leone zou hebben verlaten ook niet erg logisch en consistent te noemen. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u in januari 2011 een tweede maal werd aangehouden maar dat u na tien dagen kon ontsnappen waarop u naar de garage zou zijn gegaan waar u werkte en waar u hulp zou hebben gekregen van I. die u onderdak zou hebben aangeboden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u gevraagd wordt hoe lang u zich verborgen hield bij I., antwoordt u dat dit twee tot drie weken was, en dat hij in de bergen rond Freetown woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Dit antwoord – dat u slechts twee of drie weken bij I. zou hebben gewoond na uw ontsnapping – lijkt toch enigszins in strijd met eerdere verklaringen van u tijdens het gehoor waarbij u aangaf dat I. u niet alleen zou geholpen hebben door u onderdak te bieden maar dat hij u ook hielp Sierra Leone te ontvluchten en naar Conakry te gaan en waarbij u verder aangaf dat u in mei 2011 Sierra Leone zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uw verklaring dat u na uw beweerde ontsnapping in januari 2011 slechts twee of drie weken bij I. zou hebben ondergedoken lijkt bijgevolg niet in overeenstemming met uw verklaring dat u uw land van herkomst slechts in mei 2011 - toch bijna vijf maanden later – zou hebben verlaten met de hulp van deze zelfde I.. Bovendien komen deze verklaringen ook niet helemaal overeen met uw verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken over de periode na uw beweerde ontsnapping in januari 2011. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u na uw ontsnapping in eerste instantie onderdook bij uw vriend Bamba, en dat u na een tijdje zelfs terug aan het werk ging in de garage waar u op een gegeven moment opnieuw werd aangevallen door de familie van uw vriendin; u verklaarde verder dat u kon vluchten uit het tumult en de volgende dag hulp kreeg van I. (zie vragenlijst CGVS, dd. 8 augustus 2011, p.3, administratief dossier). Voor het CGVS verklaart u echter dat u na uw beweerde ontsnapping uit het politiebureau diezelfde dag nog werd geholpen door I. en dat hij u onmiddellijk onderdak zou hebben aangeboden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Deze wat inconsistente verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder zijn uw verklaringen over het tijdstip van het vermeende overlijden van uw vriendin evenmin erg consistent te noemen. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u immers dat deze overleden zou zijn op het moment dat u zich in de cel bevond en dat u haar overlijden pas nadien zou hebben vernomen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u nochtans aan dat uw vriendin u na uw eerste vrijlating zou zijn komen opzoeken en u verteld zou hebben dat ze bloedde waarop u haar gezegd zou hebben dat ze naar haar moeder moest gaan, en dat u drie dagen later vernomen zou hebben dat ze overleden zou zijn (zie vragenlijst CGVS, dd. 8 augustus 2011, p.3, administratief dossier). U verklaart met andere woorden tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vriendin overleden zou zijn nadat u vrijgelaten zou zijn op borg, terwijl u voor het CGVS aangeeft dat uw vriendin overleden zou zijn op het moment dat u in de cel zat. Deze inconsistente verklaringen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel. Bovendien zijn uw verklaringen over de omstandigheden of plaats van uw eerste vermeende aanhouding evenmin erg eenduidig. Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u aan dat uw vriendin op een gegeven moment u zou zijn komen vertellen dat ze naar de politie was moeten stappen om te zeggen dat ze minderjarig was en dat ze een relatie met u had, waarop u zich zou verborgen hebben tot u op een avond op straat liep en aangevallen zou zijn door de broer van uw vriendin en u vervolgens een eerste maal zou zijn aangehouden door de politie (zie vragenlijst

CGVS, dd. 8 augustus 2011, p.3, administratief dossier). Voor het CGVS brengt u echter de vermeende aanval van de broer op uw persoon hoegenaamd niet ter sprake en geeft u integendeel aan dat u gewoon op uw werkplek, in de garage, een eerste maal zou zijn aangehouden door de politiediensten (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). De verklaringen over de plaats en omstandigheden van uw eerste beweerde arrestatie kunnen bijgevolg evenmin erg eenduidig genoemd worden. Tot slot kan nog een opmerking gemaakt worden betreffende uw beweerde verklaring dat u de eerste maal zou zijn vrijgekomen op borg nadat een kennis van een goede vriend van u een som geld zou hebben betaald, met de bijkomende voorwaarde dat u zich iedere dag zou komen aanmelden op het politiebureau (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.10). U geeft vervolgens aan tijdens het gehoor dat de persoon die de som geld zou hebben betaald u aangeraden zou hebben zich niet elke dag aan te gaan melden bij de politiediensten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Deze verklaring kan toch uiterst merkwaardig genoemd worden aangezien de persoon die zich borg zou hebben gesteld voor u – die u blijkbaar zelfs amper kende (zie gehoorverslag CGVS, p.10) – op die manier – door u aan te raden zich niet aan de voorwaarden van de vrijlating te houden – zelf het risico liep in de problemen te komen aangezien hij zich borg had gesteld voor uw persoon. Deze laatste verklaring komt bijgevolg evenmin overtuigend over in het licht van het geheel van uw asielrelaas. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat uw verklaringen in verband met uw beweerde problemen aangaande uw vriendin die u zou hebben gekend met de familie van uw vriendin en met de Sierraleonse autoriteiten in die mate vaag en inconsistent zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Bovendien en vooral dient volgende niet onbelangrijke opmerking nog in beschouwing te worden genomen. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u valselijk beschuldigd werd door de familie van uw vriendin een relatie te hebben gehad met een minderjarige – aangezien u zelf had gezien op de identiteitskaart van uw vriendin dat ze 24 jaar was en dus meerderjarig – alsook onterecht beschuldigd werd door de familie van uw vriendin een rol te hebben gespeeld in het vermeende overlijden van uw vriendin (zie gehoorverslag CGVS, p.7-9). Indien geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen van uw persoon tijdens het gehoor aangaande deze onterechte beschuldigingen tegen u, wat overigens eerder in deze beslissing reeds ernstig in twijfel werd getrokken, dient de vraag te worden gesteld waarom u niet aangetoond zou kunnen hebben, of dat de Sierraleonse politie niet het nodige onderzoek zou hebben verricht, dat u onterecht beschuldigd werd, en dat integendeel de familie van uw vriendin verantwoordelijk was voor het overlijden van uw vriendin. U geeft namelijk zelf aan tijdens het gehoor aan dat u zelf gezien zou hebben op de identiteitskaart van uw vriendin dat ze meerderjarig was zodat toch verwacht kan worden dat de politie het nodige opzoekwerk zou hebben verricht of zou kunnen verrichten om na te gaan of uw vriendin al dan niet minderjarig was. Bovendien geeft u nergens in het gehoor aan dat er enige aanwijzingen tegen uw persoon zouden zijn aangaande het beweerde overlijden van uw vriendin. De vraag zou bijgevolg gesteld kunnen worden waarom u een dergelijke drastische beslissing zou hebben genomen door uw land van herkomst te verlaten en niet de kans zou hebben gegrepen om uw onschuld in deze vermeende zaak aan te tonen. In het door u voorgelegde, en reeds eerder vernoemde, politiedocument wordt u trouwens aangemaand en opgeroepen zich te komen aanmelden op het politiebureau om uw versie van de feiten te komen weergeven ('to explain your own version of the case'), wat u blijkbaar heeft nagelaten (zie administratief dossier). Bovendien geeft u tijdens het gehoor aan dat u voor een rechtbank zou verschijnen maar dat u deze beweerde rechtszaak niet zou hebben afgewacht wat in het licht van de vorige opmerkingen vreemd, en niet geloofwaardig, overkomt.

Tot slot legt u volgende documenten voor ter staving van uw asielrelaas. U legt overigens geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit, noch ter staving van de door u afgelegde reisweg. Wat betreft het door u voorgelegde politiedocument dient verwezen te worden naar de hierboven gemaakte opmerkingen hieromtrent en kan besloten worden dat dit document niets wijzigt aan de eerder gemaakte pertinente vaststellingen. Verder legt u enkele medische attesten neer die meer uitleg geven bij uw psychische problemen die u zou kennen en waarvoor u in behandeling was of bent sinds uw aankomst in België enerzijds, en bij uw medische fysieke problemen waarvoor u behandeld bent in België (zie administratief dossier). Zo legt u een medisch certificaat voor, dd.31 oktober 2011, waarin bevestigd wordt dat er nog metalen fragmenten in uw schouder aanwezig zijn die het gevolg zouden zijn van een aanval tijdens de burgeroorlog in Sierra Leone eind jaren '90 (zie administratief dossier). Dit deel van uw asielrelaas – waarbij u aangeeft dat u het slachtoffer bent geworden van een aanval tijdens de burgeroorlog in Sierra Leone die in 2002 eindigde – wordt echter niet in twijfel getrokken in bovenstaande beslissing. Aangezien de burgeroorlog in Sierra Leone in 2002 eindigde, kan een

eventueel aangehaald vrees hieromtrent niet meer actueel worden genoemd. Uiteraard dient er begrip te worden opgebracht voor de eventuele gevolgen van mogelijke traumatische gebeurtenissen tijdens deze burgeroorlog voor uw persoon zowel op fysiek als op psychisch vlak, toch kunnen deze niet als vergoelijking aangehaald worden voor de pertinente opmerkingen die hierboven werden gemaakt omtrent de door u aangehaalde vrees in uw land van herkomst.

U legt tijdens het gehoor ook een aantal medische attesten voor die uw psychische problemen dienen te staven. Vooreerst dient hiervoor zoals reeds gezegd uiteraard het nodige begrip te worden opgebracht, maar anderzijds dient ook aangegeven te worden dat deze psychische problemen geen hinderpaal vormden voor een goed verloop van het gehoor voor het CGVS. Zowel voor als na het gehoor werd u meermaals gevraagd of u in staat was om het gehoor af te leggen, en of alles goed is verlopen tijdens het gehoor waarop u telkens positief antwoordde (zie gehoorverslag CGVS, p.2 en p.13). Ook blijkt uit niets tijdens het gehoor dat u niet in staat zou zijn geweest om op de gestelde vragen te antwoorden in het licht van uw constructieve medewerking tijdens het gehoor en uw vermogen om de gestelde vragen te begrijpen en er op een gedetailleerde manier op te antwoorden. U legt onder andere een medisch attest voor, dd. 10 augustus 2011, opgesteld door dokter Hugues Theisen, waarin melding wordt gemaakt van het feit dat u een post-traumatisch symptomencomplex vertoont dat gepaard gaat met flash-backs naar traumatiserende gebeurtenissen, alsook met hallucinaties en waanvoorstellingen (zie administratief dossier). In de door u voorgelegde medische documenten wordt tevens melding gemaakt van het feit dat u medicatie krijgt voorgeschreven om deze symptomen te behandelen en tegen te gaan (zie administratief dossier). In het door u neergelegde medische document staat weliswaar dat een gehoor voor het CGVS niet evident zal zijn gezien de bij u aanwezige slaapproblemen, gevoelens van angst, een permanent onveiligheidsgevoel en cognitieve moeilijkheden (zie administratief dossier). Echter, gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook gegeven het feit dat u op geen enkel moment tijdens het gehoor heeft aangegeven moeilijkheden te ondervinden u zich bepaalde zaken te herinneren of bepaalde zaken te kunnen formuleren, kan geconcludeerd worden dat de in het psychologische attest geopperde mogelijkheid dat bepaalde moeilijkheden zich zouden kunnen voordoen, niet naar voren kwamen tijdens het gehoor in het kader van uw asielprocedure. De vaststelling dat u zich heel wat zaken weet te herinneren, of er alvast van op de hoogte bent, weegt trouwens niet op tegen de onwetendheden en overige pertinente elementen van ongeloofwaardigheid en ongegrondheid die hierboven werden aangehaald om een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te motiveren.

Met betrekking tot de medische en psychologische problemen die u in België heeft, kan worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de hiertoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 1.2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Daar waar verzoeker dan ook meent dat de adjunct-commissaris er niet in geslaagd is om de geloofwaardigheid van de asielaanvraag van verzoeker in het gedrang te brengen, gaat verzoeker uit van een verkeerde voorstelling van zaken daar de bewijslast bij de asielzoeker ligt (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Verzoeker verwijst naar “*het risico van vervolging door de Sierra Leonese autoriteiten en het reële risico lid te worden en toe te treden tot het geheime Soko-genootschap*”. Verzoeker meent dat hij voldoende en spontaan toegelicht heeft dat zijn oom tot op heden in het leven is en een prominent lid is van de Soko-gemeenschap. Gezien het lidmaatschap van zijn vader in het Soko-genootschap en het feit dat zijn oom nog in leven is, stelt verzoeker aannemelijk vast dat de vrees voor een gedwongen toetreding tot het Soko-gemeenschap tot op heden actueel is. Verzoeker meent dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de politie werd opgeroepen omtrent de verdachte dood van zijn vriendin. Verzoeker heeft eveneens overtuigend gemaakt dat hij de oproepingsbrief van de politie na zijn eerste vrijlating ontvangen heeft. Meer nog, heeft verzoeker tijdens zijn gehoor op spontane wijze de adjunct-commissaris toegelicht omtrent de verdachte dood van zijn vriendin en de valselijke beschuldiging door de familie van zijn vriendin.

4. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn

vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Immers verzoeker heeft zelf aangegeven dat hij zijn oom na 2002 niet meer heeft gezien, noch enige bedreiging te hebben ondervonden omwille van de eventuele aansluiting bij het Soko-genootschap (gehoor p. 4). Aangezien verzoeker in Sierra Leone uitdrukkelijk verklaart geen problemen te hebben gehad omwille van de Soko, dan kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers psychologische problemen in verband met de Soko zich enkel in België manifesteren. Verzoeker leidde een normaal leven in Sierra Leone. Hij had werk, vrienden die hem hielpen en vriendinnen.

Voorts kan er zeker begrip worden opgebracht voor de fysieke en psychologische impact die de burgeroorlog heeft gehad op de Sierra Leonese burgers waaronder verzoeker. Echter kan niet worden ingezien waarom verzoeker hiervoor in aanmerking zou komen voor internationale bescherming en toont hij dit evenmin aan.

5. Wat de problemen betreffen inzake verzoekers vriendin, laat verzoeker na aan te tonen dat hij een relatie had met deze vrouw en dat zij gestorven is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt terecht dat verzoeker, niettegenstaande hij vaag blijft, toch nog over de hele lijn tegenstrijdig en incoherent is. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker indien hij – althans volgens een versie – nog tot mei 2011 in het land bleef, hij heeft nagelaten de mogelijke gerechtelijke procedures te volgen en zijn onschuld te bewijzen, terwijl de werkelijke leeftijd van het meisje vaststond volgens de documenten uitgereikt door de Sierra Leonese staat, met name was ze volgens haar identiteitskaart 24 jaar (gehoor p. 10). Verzoeker komt niet verder dan een verhaal waarvan hij niet aantoonbaar dat dit op enige waarachtigheid berust.

Aangaande de *Invitation Request Form* d.d. 15/02/2011 stelt de Raad bovendien nog vast dat dit document over een klacht inzake ontvoering spreekt, die zou zijn neergelegd door "your neighbour". Niet alleen is de vorm en de inhoud van dit document ongeloofwaardig, gezien verzoeker beweerdelijk net voordien ontsnapt was na 10 dagen detentie, maar tevens klemt de verwijzing naar een beweerd ontvoering volledig met verzoekers voorgehouden asielrelaas en is niet aannemelijk dat de politie in een eenvoudig verzoek tot gehoor melding zou maken van diegene die de klacht heeft ingediend, en indien dit dan toch gebeurt dan niet concreet de persoon zou benoemen in plaats van het vage "your neighbour".

6. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het louter tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

6.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

7. Nopens de subsidiaire bescherming

7.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing zich beperkt tot een stereotype overwegen van zijn beslissing en dat deze evenmin onderzoek gevoerd heeft naar de toepassing van de regelgeving omtrent de subsidiaire bescherming.

7.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer nuttig steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich zou beroepen op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

7.3. Verzoeker vroeg in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

7.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK